

odvolati z rozhodnutí o námitkách, že nařízený výkon nesouhlasí s rozhodnutím, které má být provedeno, je z toho patrné, že exekut má vždy právo vznést námitky proti nařízenému výkonu, a k tomu, aby právo toto vykonati mohl, je nezbytně třeba, aby nařízení takové existovalo a aby bylo exekutovi také sděleno. Ostatně plyne z povahy exekučního výkonu — aspoň tam, kde má být vykonán nějaký zásah do majetkové sféry exekutovy, jako tomu bylo v daném případě —, že exekut musí aspoň bezprostředně před provedením tohoto zásahu být vyrozuměn, že jde o úřední výkon, a nikoli snad o nějaký svémocný zásah orgánu exekuci provádějícího.

Přes to neuznal nss, že by v daném případě nedoručení zvláštního výměru, jímž odstranění plotu bylo nařízeno, st-lům před výkonem tohoto exekučního zákroku zakládalo neplatnost jeho nebo aspoň tak podstatnou vadu řízení, pro niž bylo by nař. rozhodnutí zrušiti.

Byloť již v výměru okresního úřadu z 19. ledna 1930 st-lům nejen nařízeno, že jsou povinni sporný plot odstraniti, nýbrž zároveň již také prohlášeno, že neučiní-li tak ve stanovené zcela krátké lhůtě 3 dnů, že bude plot ten odstraněn exekučně na jejich útraty. Obsahoval tedy již tento výměr zároveň také nařízení výkonu exekuce, třebas tak ji nařizoval pouze pod podmínkou, že st-lé do stanovené lhůty danému jim příkazu nevyhoví. Že tu jde skutečně již o nařízení výkonu exekuce, je patrné zejména z toho, že se zde již předem určuje způsob, jakým exekuce bude provedena, t. j. náhradní úkon podle § 123 spr. ř. Že pak zde nebyla ještě určena fyzická osoba, která náhradní úkon provede, není takovým nedostatkem, jenž by byl s to výroku tomu povahu nařízení exekučního výkonu odejmouti.

Č. 10.601.

Řízení správní: I. * Rozhodnutím po rozumu § 67 spr. řízení (č. 8/1928 Sb.), proti němuž jest přípustný jako jediný opravný prostředek odpor, jest jen takový výměr, který jest výslovně označen jako rozhodnutí, vydané podle předpisu tohoto zákonného ustanovení.

Železniční právo: II. K výkladu ustanovení § 99 odst. 1 želez. doprav. řádu.

(Nález ze dne 9. června 1933 č. 10.418.)

Věc: Ing. Miroslav a Božena K. ve S. proti zemskému úřadu v Praze o odstranění plotu zřízeného v blízkosti železniční trati.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Ředitelství státních drah v Plzni oznámilo přípisem z 24. března 1926 osp-é ve Strakonicih, že na křižovatce trati B.—St. v km 47.2/3 se státní silnicí P.—St. jest provozní závada, pozůstávající v tom, že pozemky po obou stranách trati patřící firmě Inž. K. a L. ve St. jsou oploceny prkenným plotem asi 2 m vysokým, kterážto situace je nebezpečná, jelikož není výhledu ani se silnice na trať, ani s trati na silnici. Odvolávajíc se pak na ustanovení § 99 žel. prov. řádu, vydaného

cís. nař. ze 16. listopadu 1851 č. 1 ř. z. z r. 1852, žádalo, aby jmenované firmě bylo nařízeno odstraniti ihned oplocení po obou stranách trati, pokud brání rozhledu, a nahraditi je vlastním nákladem plotem novým, a to takovým, který by umožnil volný rozhled.

Osp, vyslechnuvši o této žádosti st-le Ing. Miroslava K., vyzvala nejprve tohoto st-le výměrem ze 13. srpna 1926 v zákl. předpisu § 99 žel. prov. řádu, aby shora uvedené oplocení se svých pozemků č. kat. . . odstranil, a když výměr ten byl k odvolání Ing. K. rozhodnutím zem. úřadu v Praze z 18. září 1929 zrušen pro formální vady, opakoval okresní úřad výměrem ze dne 19. ledna 1930 č. 241 stejný příkaz vůči oběma dnešním st-lům jako spoluvlastníkům pozemků shora uvedených.

K odvolání obou dnešních st-lů žal. úřad nař. rozhodnutím výměr tento pozměnil potud, že u pozemku č. kat. . . jest odstraniti oplocení na straně jižní a východní, nikoli však také na straně západní, jinak odvolání tomu nevyhověl a v odpor vzatý výměr potvrdil.

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvažoval nss takto:

Na prvním místě musil se nss zabývatí námitkou stížnosti, vytykající nař. rozhodnutí zmatečnost z důvodu, že zem. úřad neměl se věcí vůbec zabývatí, poněvadž v řízení před I. stolicí byl porušen předpis § 42 vl. nař. č. 8/28 a proto měl býti odpor vznesený st-li podle zákonného předpisu vyřízen.

Aby bylo lze pochopiti smysl této námitky, dlužno konstatovati, že st-lé ve svém odvolání proti výměru okresního úřadu z 19. ledna 1930 uvedli pod bodem 3. toto: Ač bylo třeba zjistiti na místě samém, zda zřízené ploty znemožňují výhled . . ., nebyl tento skutkový podklad pro rozhodnutí zjištěn ani nebyla dána příležitost, abychom uplatnili svá práva a své právní zájmy, čímž byl porušen § 42 vl. nař. č. 8/28. Z opatrnosti podáváme proti tomuto řízení ve smyslu § 67 cit. vl. nař. odpor.

Je tedy shora uvedená námitka, ve stížnosti obsažená, založena zřejmě na právním názoru, že ve všech případech, kde strana podá proti rozhodnutí politického úřadu I. stolice odpor podle § 67 spr. ř. a vytýká v něm, že byly porušeny předpisy o řízení, zejména předpis o slyšení stran, je úřad I. stolice povinen zahájit o něm řízení podle odst. 3. posléze cit. předpisu a že v důsledku toho není úřad odvolací oprávněn rozhodnutí první stolice přezkoumávatí.

Názor tento je mylný. Předpokladem platného podání odporu podle § 67 spr. ř. a tím tedy také povinnosti úřadu zahájití ve věci řízení o ev. zániku platnosti rozhodnutí odporem tím napadnutého jest, aby v rozhodnutí tom bylo konstatováno buď výslovnou citací § 67 spr. ř. neb aspoň jasným uvedením všech zákonných předpokladů podle tohoto předpisu požadovaných, že jde o rozhodnutí vydané podle tohoto zákonného ustanovení.

Že nelze § 67 spr. ř. vykládati tak, jak za to má stížnost, plyne prostě z úvahy, že by strana podáním odporu mohla v každém případě vynutiti na úřadě, aby řízení podle § 67 odst. 3. spr. ř. zahájil, tedy i v takových případech, kde po názoru úřadu žádného řízení vůbec třeba není. Proto, není-li dán shora uvedený předpoklad a vznese-li přes to strana proti rozhodnutí úřadu odpor, není úřad povinen zahajovati ve věci řízení a

proto také podání odporu nestojí v tomto případě úřadu nadřízenému v cestě, aby rozhodnutí odporem takovým napadnuté instančně nepřezkoumával.

Proti rozhodnutí, vydanému podle § 67 spr. ř. je přípustný jediný opravný prostředek a tím je právě odpor. Proto, neoznačil-li úřad v daném případě svůj výměr ani výslovnou citací § 67 spr. ř., ani jasným uvedením všech zákonných předpokladů, že vydává rozhodnutí podle tohoto předpisu, naopak dal straně poučení, že z rozhodnutí může podati odvolání, nebyl proti jeho rozhodnutí odpor podle § 67 spr. ř. vůbec přípustný a podala-li jej strana přece, třeba i v instančním odvolání, nemohlo podání to býti nadřízenému úřadu překážkou, aby o odvolání tom instančně nerozhodoval.

Ve věci samé je na sporu výklad ustanovení § 99 odst. 1 žel. prov. ř., jenž zní takto: V okolí dráhy nesmějí od sousedů býti prováděna zařízení, ani jednání, která by mohla trvání dráhy nebo její příslušenství nebo pravidelné a bezpečné její používání ohrožovati nebo přivoditi nebezpečí ohně. Ke změnám v terénu . . . , pak ke stavbám, které mají býti zřízeny v obvodu prohlášeném za požárně nebezpečný, musí býti vždy předem vyžádáno povolení úřadu povolaného k vrchnímu dozoru nad provozem, jakož i příslušného úřadu politického.

Stížnost je na omylu, má-li za to, že tu jde o dva zcela samostatné předpisy, z nichž první se týká výhradně sousedů mezujících, kdežto teprve druhý má platnost absolutní. Při tomto výkladu nebylo by lze domysleti se legislativního důvodu, proč by ohrožování zájmů železničních jen tenkrát, děje-li se změnami v terénu a prováděním staveb, potřebovalo povolení úřadu železničního, který by je mohl odepřítí právě z důvodu, že stavba nebo změna terénu je způsobila ohroziti železniční těleso neb železniční provoz, bez ohledu na to, zda se stavba, resp. změna terénu má provést na pozemku s drahou bezprostředně sousedícím, kdežto zákaz jakéhokoli jiného ohrožování těchže zájmů měl by býti omezen jen na sousedy mezující, byť i šlo o ohrožení sebe intensivější a sebe nebezpečnější. Že tu však jde o předpis jednotný, jenž ani v prvním, ani ve druhém podvěti není omezen na t. zv. sousedy mezující, a že tedy výrazem »sousedé« jsou i v prvním podvěti míněni všichni, kdož mají nemovitý majetek v takové blízkosti nemovitostí železničních, že by tu mohlo dojiti ke vzájemným účinkům, jimž cit. předpis chce zabrániti, vyplývá i z dalších odstavců cit. ustanovení.

V odst. 2. se praví, že lehce vznětlivé látky nemají býti uskladňovány v dosahu požárního nebezpečí dráhy a v odst. 3, že polní plodiny, určené ke svážení, mají býti uloženy co možná nejdále od železnice. Jde tu zřejmě o příkladný výpočet některých zařízení a jednání, jež jsou postižena již zákazem, obsaženým v 1. podvěti odst. prvního. Avšak právě z toho, že tyto příkladmo specifikované zákazy zní zcela všeobecně a nejsou omezeny jen na sousedy mezující, vyplývá nutně, že stejně všeobecnou platnost má také zákaz obsažený v odst. 1 vůbec.

Těmito vývody je tedy již vyvrácena první z námitek stížnosti, že předpis obsažený v prvním podvěti § 99 odst. 1 žel. prov. řádu týká se jen t. zv. soumezníků, čili sousedů, jejichž nemovitost hraničí bezprostředně na těleso dráhy.

Že by ostatní podmínky tohoto předpisu nebyly v daném případě splněny, stížnost nenamítá, vytýká pouze po stránce formální, že k věci nebyla slyšena také spolust-lka Božena K., ač je od r. 1930 spoluvlastnicí pozemku, na němž byl závadný plot postaven, a dále, že st-lům, resp. st-li Ing. Miroslavu K. jako dřívějšímu výhradnímu vlastníku bylo ke zřízení plotu toho uděleno stavební povolení jak od úřadu stavebního, tak i živnostenského.

K prvé z těchto námitek dlužno poukázati na to, že žal. úřad výtku porušení práva slyšení stran, vznesenou dnešními st-li již v odvolání, zamítl poukazem na to, že k věci byl vyslechnut dne 27. dubna 1927 a vedle toho dne 30. března 1926 — tedy před r. 1930 — Ing. Miroslav K. Že by byl výslech ten v tehdejší době nedostačoval, stížnost nenamítá a dlužno proto vycházeti z toho, že výslechem tím v tehdejší době bylo zásadě slyšení stran učiněno zadost. Ale pak lze námitku stížnosti pojímati jen tak, že st-lka Božena K. měla býti k věci vyslechnuta výhradně proto, že v r. 1930 se stala spoluvlastnicí pozemku, na němž byl sporný plot postaven. Ježto však povinnost, o níž v daném případě byl rozhodováno, t. j. povinnost odstraniti plot zřízený proti předpisu § 99 žel. prov. ř., je závazkem reálním, spjatým s nemovitostí, na níž závadné zařízení stojí, vstupuje každý sukcesor v onu právní situaci, ve které se spor o takovýto reální závazek právě nalézá. Proto, nevytýká-li stížnost, že slyšením Ing. K. v době před r. 1930 nebylo předpisům o slyšení stran pro tuto dobu učiněno zadost — a nevytýká-li také, že nastala nějaká zvláštní příčina, jež si vyžadovala nového výslechu stran, zejména též Boženy K. — pak pouhá skutečnost právní sukcese této st-lky nezakládala pro úřad povinnost, aby tuto st-lku zvlášť vyslechl a proto také nelze spatřovati žádnou vadu řízení v tom, že tak neučinil.

Druhá z námitek shora uvedených, že st-lům bylo ke zřízení sporného plotu uděleno již před jeho zřízením stav. povolení úřadu stav. a živn., je bezdůvodná již proto, že v obou příslušných žádostech žádal st-l Ing. Miroslav K. o udělení konsensu jen ohledně budov na pozemcích č. kat. . . ., nikoliv však také nějakých stavebních zařízení na parc. č. . . ., na nichž sporný plot stojí. A proto, třebaš k žádostem přiložil plány, na nichž byly zobrazeny také další sousední parcely, tedy zejména také parcely č. kat. . . ., a třebaš kolem těchto parcel byla zakreslena černě čárkovaná linka, mající patrně vyznačovati oplocení jich, nemohlo stav. povolení jmenovaných úřadů, jež ve shodě se žádostmi povolovaly jen zřízení staveb na parcelách č. kat. . . ., obsahovati zároveň také povolení ke zřízení plotu na obou parcelách sousedních.

Tím tedy jsou vyvráceny veškery námitky, jimiž stížnost uplatňuje, že nař. rozhodnutí nemá opory v zákazu obsaženém v 1. podvěti § 99 odst. 1 žel. prov. ř. Ježto však k udělení příkazu, aby sporný plot byl odstraněn, stačilo dovoditi, že zřízení plotu toho přičí se kterémukoli z obou zákazů v cit. ustanovení uvedených, tedy také onomu, jenž je obsažen v podvěti prvé, slušelo stížnost zamítnouti, aniž měl nss příčinu, zabývati se také dalšími námitkami stížnosti, že nejsou dány podmínky pro vydání příkazu podle předpisu druhého.